

VIATA CRESTINA

Nr. 17 (425)

Anul XI (2020)

17 Mai

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IASI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Duminica a 5-a după Paști (a Samaritencei)

Sfântul Luca al Crimeei

Poți rămâne oare liniștit sau nepăsător când auzi discuția Domnului Iisus Hristos cu femeia samaritană? Se umplu inimile noastre de umilință, de uimire în fața misterului și a profunzimii cuvintelor Lui rostite în timpul acestei discuții. Este una dintre cele mai importante și profunde discuții ale Domnului Iisus Hristos, scrisă în Evanghelie.

Domnul mergea pe jos din Ierusalim în Galileea – mergea pe o vreme toridă, prin munți, și a obosit. În amiaza fierbinte, S-a așezat să Se odihnească la fântâna lui Iacov, în apropiere de orașul Sihar, în Samaria. Și iată, aici a venit și femeia samaritană să scoată apă din fântână. Iisus i-a cerut să-l dea apă să bea. Samaritanca s-a mirat: Cum, Tu, Care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samaritană? Pentru că iudeii nu au amestec cu samaritanii (Ioan 4, 9). Domnul i-a răspuns cu cuvinte uimitoare: Dacă ai fi cunoscut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel care îți zice: Dă-Mi să beau!, tu ai fi cerut de la El, și El ți-ar fi dat apă vie (Ioan 4, 10). Samaritanca n-a înțeles nimic. Ea L-a crezut pe Domnul Iisus Hristos un călător iudeu obișnuit.[...]

Dar despre ce îi vorbea El? Nu despre o apă obișnuită, nu despre aceea de care are nevoie trupul nostru, precum și tot ce este viu, nu despre aceea fără de care se usucă totul, moare totul, fără de care pustiurile rămân fără de roadă. El vorbea despre apa care nu se usucă niciodată. El vorbea despre apa dătătoare de viață veșnică. [...]

Ce fel de apă este această apă a vieții? Ce fel de apă minunată este aceasta despre care vorbea Domnul Iisus Hristos?

Știți că fără apă nu poate exista nimic viu, că fără de apă nu este posibilă nici viața trupului nostru, fiindcă de apă depind acele procese complexe care se petrec în organismul nostru, unde totul este în mișcare, și această mișcare constituie esența tuturor acestor procese care se petrec în toată lumea, nu doar în trupurile celor vii.[...]

Și în duhul nostru se petrece un proces neînțeles de mișcare, și această mișcare este îndreptată spre viața veșnică.[...] **Această mișcare este creșterea noastră duhovnicească, este mișcarea pe calea arătată de Domnul Iisus Hristos, pe calea binelui, a virtuților, a milostivirii, a închinării în fața lui Dumnezeu.** Această mișcare este forma cea mai înaltă a mișcării în întreaga lume, și pentru ea este nevoie de un izvor.

Iată, despre acest izvor al vieții duhului, al mișcării noastre în lucrarea desăvârșirii duhului, îi vorbește Domnul Iisus Hristos samaritanței. Despre apa care curge în viața veșnică, care ne servește drept sursă a energiei în direcția binelui, spre Tronul lui Dumnezeu – **despre har vorbea Domnul Iisus Hristos samaritanței.**

Nu oricine cunoaște darul lui Dumnezeu, pentru că nu toți doresc apa cea vie, căci, dacă ar dori-o, n-ar mai amâna niciodată Taina Botezului... Nu amânați remediile mântuirii voastre pentru că nu știți ceasul când sufletul vostru se va cere de la voi.

CEZAR DE ARLES

Pe urmele sfinților

Sfântul Paisie Aghioritul: Simplificați-vă viața!

Sfântul Paisie Aghioritul | impantokratoros.gr

Oamenii se grăbesc și aleargă mereu. La ora cutare trebuie să se afle aici, la cealaltă acolo, și așa mai departe. Și ca să nu uite ce au de făcut, și le notează pe toate. Cu atâta alergătura, tot este bine ca își mai amintesc cum îi cheamă... Nici pe ei înșiși nu se cunosc. Dar cum să se cunoască? Se poate să te oglindești în apă tulbură? Dumnezeu să mă ierte, dar lumea a ajuns un adevărat spital de nebuni. Oamenii nu se gândesc la cealaltă viață, ci cer numai aici mai multe bunuri materiale. De aceea nu află liniște și aleargă mereu.

Bine că există viața de dincolo. **Dacă oamenii ar fi trăit veșnic în viața aceasta, nu ar fi existat un iad mai mare, dat fiind felul în care și-au făcut ei viața.** Cu neliniștea asta de acum, dacă ar fi trăit 800-900 de ani, ca în vremea lui Noe, ar fi trăit un mare iad. "Zilele anilor noștri șaptezeci de ani, iar de vor fi în putere, optzeci de ani; și ce este mai mult decât aceștia, osteneala și durere." (Psalmul 89, 10-11). Șaptezeci de ani sunt de ajuns ca oamenii să-și căpătuiască copiii.

Într-o zi a trecut pe la coliba mea un medic care trăiește în America și mi-a spus despre viața de acolo. Lucrează toată ziua. Fiecare membru al familiei trebuie să aibă mașina sa. Apoi acasă, pentru ca fiecare să se miște liber, trebuie să aibă patru televizoare. Lucrează și se ostenesc ca să scoată bani mulți, ca să spună că sunt aranjați și fericiți. Dar ce legătură au toate astea cu fericirea? **O astfel de viață plină de neliniște și într-o neîncetată alergătură (după bani) nu înseamnă fericirea, ci este un iad.**

Ce să faci cu viața într-un astfel de stres? Dacă ar fi trebuit ca întreaga lume să trăiască o astfel de viață, eu nu aș fi voit-o. Dacă Dumnezeu le-ar fi zis acestor oameni: "Nu vă pedepsesc pentru viața ce o trăiți, însă vă voi lăsa să trăiți veșnic în acest fel", asta pentru mine ar fi fost un mare iad.

De aceea, mulți oameni nu pot răbda să trăiască în astfel de condiții și ies afară în aer liber, fără direcție și scop. Se adună în grupuri și merg în afara orașelor, în mijlocul naturii, unii ca să facă gimnastică, iar alții pentru altceva. Mi s-a spus despre unii că ies în aer liber și aleargă, ori se suie pe munți până la înălțimea de 6000 de metri. Își țin răsuflarea, apoi o lasă, și iarăși inspiră adânc... Lucruri de nimic. Aceasta arată că inima lor este strivită de neliniște și caută o ieșire. Am spus unuia dintre aceștia: **„Voi săpați o groapă, o măriți, vă minunați de groapa ce ați făcut-o și... săriți în ea, prăvălindu-vă în jos, în timp ce noi [creștinii] săpăm groapa, dar aflăm metale prețioase. Nevoința noastră are rost, fiindcă se face pentru ceva mai înalt.”**

Mirenii spun: „Ferițiți sunt cei care trăiesc în palate și au toate înlesnirile”. Dar însă **fericiți sunt cei care au izbutit să-și simplifice viața** și s-au eliberat din lațul acestui progres lumesc al multelor înlesniri, sau mai degrabă al multelor greutăți, și au scăpat de acest stres înfricoșător al vremii noastre de azi. Dacă omul nu își simplifică viața, se chinuiește, în timp ce simplificând-o nu va avea acest stres.

Cum ne putem gândi că „Acela Care tămăduiește toată boala” ar putea transmite El vreo boală?

Jean Claude Larchet | Doxologia.ro

Sfânta Împărtășanie este administrată cu o linguriță aurită, cu care preotul a luat din Potir o părtică din Trupul lui Hristos îmbibată în Sângele Său. Când sunt împărtășiți copii foarte mici, aceștia sunt aduși înaintea preotului în poziție aproape orizontală, iar preotul le introduce în gură doar câteva picături din Sângele lui Hristos.

În primele veacuri creștine, credincioșii se împărtășeau asemenea clerului, primind o părtică din Trupul lui Hristos în mâna dreaptă așezată peste cea stângă, și gustând apoi din Potir; preotul spunea: „Trupul lui Hristos”, apoi: „Sângele lui Hristos”, iar credinciosul care se împărtășea spunea de fiecare dată: „Amin”.

Împărtășirea cu lingurița pare a fi fost introdusă pentru a evita cazurile de scoatere din biserică a Euharistiei și de folosire a ei în scopuri magice. În acest sens, pentru a întări această dispoziție (și anume, pentru ca nici un credincios să nu poată păstra părticica în gură și să o folosească în cine știe ce scop), după ce se împărtășesc, credincioșii iau câte o bucățiță de anafură, iar în tradiția slavă, beau un

Folosirea linguriței are avantajul de a permite o împărtășire comună, cu Trupul și Sângele lui Hristos reunite, carnea și sângele nefiind despărțite într-un organism viu, ci rămânând în simbioză. În același timp, folosirea linguriței evită o împărtășire a credincioșilor cu mâini care nu sunt curate, sau ca aceștia să le folosească apoi, după ce au atins cu ele Trupul lui Hristos, în scopuri profane.

pahar de vin amestecat cu apă caldă (zapifka). În zilele noastre, această din urmă practică are drept scop principal acela de clătire lăuntrică a gurii, evitându-se astfel proiectarea în afară a vreunei firimituri din Sfintele Taine, în timp ce se vorbește sau se cântă.

Folosirea linguriței are avantajul de a permite o împărtășire comună, cu Trupul și Sângele lui Hristos reunite, carnea și sângele nefiind despărțite într-un organism viu, ci rămânând în simbioză. În același timp, folosirea linguriței evită o împărtășire a credincioșilor cu mâini care nu sunt curate, sau ca aceștia să le folosească apoi, după ce au atins cu ele Trupul lui Hristos, în scopuri profane.

Anumite persoane au o concepție critică cu privire la această practică, sub pretextul că lingurița ar putea transmite virusuri sau microbi. Un asemenea mod de a gândi exprimă o lipsă

totală de credință. Cum ne putem gândi că „Acela Care tămăduiește toată boala” ar putea transmite El vreo boală? Experiența bimilenară a Bisericii stă mărturie pentru faptul că niciun preot nu s-a îmbolnăvit vreodată consumând Sfintele Taine rămase la sfârșitul Liturghiei, sau chiar după ce a dat Sfânta Împărtășanie unor persoane bolnave în vreme de epidemie, ci, dimpotrivă, că mulți credincioși au fost vindecați după ce s-au împărtășit cu Sfintele Taine.

Trebuie să precizăm că numele linguriței în limba greacă (λαβίς) și, respectiv, în slavonă (лжица) face referire la cleștele cu care se rafimul a luat cărbunele cel încins pentru a atinge cu el buzele Prorocului Isaia (Isaia 6, 6).

(Sursa: *Viața liturgică*, Editura Doxologia, Iași, 2018, pp. 500-503)

Biserica, locul ideal pentru rugăciune

Sfântul Ignatie Briancianinov

Fără nici o urmă de îndoială, cea mai înaltă prin vrednicia sa dintre toate clădirile pământestii este biserica sau casa lui Dumnezeu: cuvintele acestea au același înțeles. Chiar dacă Dumnezeu este pretutindeni, în biserică prezența Lui se vedește într-un chip deosebit – în chipul cel mai simțit și mai folositor pentru oameni. Arătarea lui Dumnezeu e încă și mai folositoare, încă și mai simțită pentru om, atunci când omul însuși se face biserică a lui Dumnezeu făcându-se sala al Sfântului Duh asemenea apostolilor și celorlalți mari sfinți. Starea aceasta, însă, este atinsă doar de puțini creștini – și de aceea, lăsând pe altă dată împreună-vorbirea despre biserica cea nefăcută de mână, de Dumnezeu zidită, cuvântătoare a lui Dumnezeu – omul, și despre slujba care trebuie să se desfășoare în ea, vom vorbi acum despre biserica cea materială a lui Dumnezeu, zidită de mâinile omenești, despre rugăciunile care se fac în ea, despre

îndatorirea creștinului de a cerceta cu osârdie biserica lui Dumnezeu, despre folosul acestei cercetări. Biserica lui Dumnezeu este cer pământesc: în biserică slavei Tale stând, Doamne, în cer a sta ni se pare, cântă Sfânta Biserică. Biserica e locul părtășiei lui Dumnezeu cu oamenii: în ea se săvârșesc toate tainele creștinești. Dumnezeiasca Liturghie și hirotonia nu pot fi săvârșite nicăieri altundeva decât în biserică. Și celelalte taine trebuie săvârșite în Biserică: la mare nevoie se îngăduie săvârșirea lor, mai ales spovedania și Maslul, în case.[...]

Totul e sfânt în biserica lui Dumnezeu: chiar și pereții, și podeaua, și văzduhul. Ea e păzită fără încetare de îngerul lui Dumnezeu; îngerii lui Dumnezeu și sfinții Bisericii triumfătoare se pogoară în ea. A te afla într-o astfel de clădire sfințită e cea mai mare fericire pentru om, care este pribeag pe pământ. Sfântul Prooroc David, cu toate că era împărat, cu toate că avea palate largi și mărețe, cu toate că stăpânea toate mijloacele pământestii de veselire și desfătare, a grăit, cercetând și prețuind toate așa cum se cuvine: „Una am cerut de la Domnul, aceas-

ta voi căuta: să locuiesc în casa Domnului în toate zilele vieții mele, ca să văd frumusețea Domnului și să cercetez biserica Lui cea sfântă” (Psalmi 26, 7, 8). Aceasta a rostit-o prin gura lui David Sfântul Duh. Cel ce în vremea vieții pământestii va merge cât poate de des la biserica lui Dumnezeu e ca și cum ar locui în ea: acesta, după despărțirea de trup, va trece foarte lesne spre veșnică prăznuire în biserica cerească, cea nefăcută de mână, al cărei ziditor e Dumnezeu. În biserică ne și rugăm, ne și zidim, ne și curățim de păcate, ne și împărtășim cu Dumnezeu. Pildă de mers la biserica lui Dumnezeu ne-a arătat Mântuitorul (Ioan 7, 14), ne-au arătat și Sfinții Apostoli (Fapte 3, 1). Creștinii din toate timpurile au socotit ca datorie a lor de neînălțurat mersul cu osârdie la biserica lui Dumnezeu. Sfântul Dimitrie al Rostovului aseamănă mersul la Biserică, în vremea tuturor rugăciunilor care se fac acolo, cu o dajdie convenită împăratului pe care toți trebuie s-o plătească în fiecare zi. Dacă a fi de față la fiecare Liturghie săvârșită în Biserică se socotește de către sfântul păstor drept o datorie de neînălțurat a oricărui creștin, cu atât mai mult este acest lucru o datorie de neînălțurat a monahului. Săracii sunt scutiți de dajdie pentru sărăcia lor: și de mersul în chip statomic la biserică sunt scutiți bolnavii pe care boala îi ține în chilia lor.